

JOAN MARI

Els millors candidats del PP

“Jaume Matas és el millor candidat del Pacte.” Tantes vegades s’ho havien repetit que la parròquia *progre* ho havia interioritzat amb gran candidesa. I la seva victòria, contra tot pronòstic, ha estat tan demolidora que els perdedors tot just han pogut articular, badabadoocs, un “però, què ha passat?”. *Grosso modo*, han quadrat un seguit de factors que si bé tothom coneixia ningú –ni tan sols els guanyadors– no n’havia extret la lectura correcta.

Comencem per les Illes Pitiüses, on la ventada del PP n’ha determinat la majoria absoluta. El fins ara diputat formenterer de la COP, Santi Ferrer, que el 1999 decantava la balança en favor de les forces de progrés, va ser clarament desbancat per Josep Mayans, que es presenta com a independent per l’AIPF, candidatura conjunta de PP i GIF. Ferrer no ha mostrat en quatre anys dots per al consens i ha mantingut durs enfrontaments amb el diputat verd eivissenc Joan Buades. Els formenterers l’han castigat enfront d’un candidat jove i de perfil ideològic molt similar.

I què diu de Buades? Va protagonitzar un dels episodis més lamentables de la legislatura trencant el pacte progressista al Consell d’Eivissa i Formentera i sotmetent la presidenta, Pilar Costa, a una moció de confiança que va erosionar molt la seva imatge i l’esforç fet per l’únic pacte real –preelectoral– de les Illes per mantenir la unitat d’acció. El millor orador de la cambra autonòmica ha perdut les places de regidor, conseller i diputat i ha contribuït a la victòria del PP d’Eivissa, que presentava el pitjor candidat en molt de temps, però que ha comptat amb la reaparició d’Abel Matutes, molt actiu en la campanya i que ha posat ferm el partit, una autèntica olla de grills en els últims anys.

Aquesta capacitat mobilitzadora del PP ha estat la clau de la campanya a les quatre illes. Matas va ser enviat per Aznar a socarrar-se contra el Pacte i ell mateix va arribar amb un aire d’incertesa que ha contrarestat amb intel·ligència: s’ha deixat estimar molt en grans actes, restringits a la visita dels líders estatals, però ha jugat a recuperar el territori vot a vot i ha estat l’autèntic protagonista de la campanya de la gent entre una societat emporuguida per la política del Pacte.

El temor que han generat les forces del Pacte té una causa fonamental: la gestió de les parcel·les respectives de poder d’esquenes els uns als altres i els projectes engegats sense tenir en compte els afectats. Totalment mancats d’una gran política per damunt dels interessos particulars, han actuat com a contraris en la campanya en

comptes de fer front comú. Era molt difícil, és cert, però en l’ecotaxa no es va tenir en compte els hotelers i es va adoptar una fórmula que coixejava –exemple: l’oferta turística il·legal, exclosa, a Formentera és de prop del 60%–; el Parc Natural de Llevant s’ha fet d’esquena als pagesos i s’anunciava per a la pròxima legislatura el Parc Natural de la serra de Tramuntana... Mesures radicals aplicades en la perifèria –la tònica d’Els Verds–, molt ben rebudes entre els ecologistes de Palma, l’únic lloc on han augmentat el seu vot, però que han fet perdre importants batlies en les zones afectades en favor del PP: Artà, Pollença, Sóller... En el lloc oposat, tenim Menorca, l’únic cas en què les grans polítiques insulars han estat consensuades per Joana Barceló i no és casualitat que és l’únic lloc on el Pacte conserva el govern insular.

I dels socialistes mallorquins es pot dir que el seu zel per menjar espai a PSM i a EU s’ha vist compensat... però com se sol dir, ja n’estan més que farts!, perquè aquí han quedat. Mentrestant, l’abstenció que tant de mal va fer al PP el 1999 ara ha pulveritzat les forces d’esquerra. La prepotència amb què comentaven el repartiment d’institucions, induïts per unes enquestes que deixaven Unió Mallorquina (UM) fora de posicions de decisió –el Consell de Mallorca per al PSM, l’Ajuntament de Palma de Mallorca per a EU i el Govern per al PSOE–, evidencia una gran miopia i una talla política de molt baixa volada. Si Francesc Antich és un polític que té el seu gran –únic?– capital en la distància curta, a què s’ha dedicat aquests anys el seu entorn? I ves per on que UM ha augmentat la seva presència arreu de l’illa amb alguns nous regidors de valor excepcional: un únic regidor donarà la batlia de Calvià, segon municipi de les Illes Balears, al PP després de vint anys de poder ininterromput del PSOE, amb Margarita Nájera al capdavant. A canvi, Maria Antònia Munar podrà conservar el seu tro a la presidència del Consell de Mallorca.

Palma és un cas especial, perquè el 1999 el PP l’havia guanyat per uns cinquanta vots i el Pacte s’augurava una victòria sumant els respectius suports electorals... quan Catalina Cirer s’ha destapat com la nova Rita Barberá del PP. Ciutat té batlessa per molts anys.

Vot en clau estatal i en clau de tranquil·litat econòmica, campanya mediàtica i molt catastrofista del PP... tot hi ha representat el seu paper, és cert, però queda l’interrogant de si realment allò que tenia l’esquerra eren els millors candidats del PP.

“Tot hi ha representat el seu paper, és cert, però queda l’interrogant de si realment allò que tenia l’esquerra eren els millors candidats del Partit Popular”

joan_mari@hotmail.com